

[K. B. Andersen.]

til udviklingslandene, der drøftes så livligt uden for denne sal, ikke længe har været til debat her, er det vel rimeligt at benytte lejligheden til nogle mere principielle betragtninger.

Allerførst vil jeg gerne takke den højtærede minister, fordi forslaget anvender udtrykket udviklingslandene og ikke det hidtil ofte anvendte udtryk de underudviklede lande. Der ligger i udtrykket de underudviklede lande et umiddelbart spørgsmål om, hvad de er underudviklede i forhold til, og lige så vel som det selvfølgelig må indrømmes, at de lande, der her tænkes på, er underudviklede i f. eks. teknisk og økonomisk henseende i forhold til de vestlige lande, er der andre områder, f. eks. når det gælder kulturens vilkår i dagligdagen eller de menneskelige samværsformer, hvor det er en urimelighed på denne måde at dele verden op i udviklede og underudviklede områder. Udtrykket udviklingslande peger også hen mod den dynamik, der må præge udviklingen i de pågældende lande i fremtiden, hvis det mål skal nås, som OECDs generalsekretær, Thorkil Kristensen, udtrykte i Studenterforeningen i lørdags: at disse lande kommer til at vokse stærkere end vi, de vestlige lande, vokse, så kløften kan blive mindre i stedet for stadig at udvides.

Lad det straks være sagt, at mit parti er særdeles positivt stemt over for det samarbejde mellem rige og fattige nationer, der her er tale om. Det vil ikke være klædeligt i en sag som denne, der gerne skulle kunne samle hele befolkningen, at søge at tage patent på interessen for den, men jeg går ingen for nær, når jeg peger på den iver og varme, hvormed den højtærede statsminister ved mange lejligheder har udtalt sig om den opgave, vi her står over for. Jeg kan også henvise til det principprogram, der blev vedtaget på socialdemokratiets kongres i juni i år, og hvori det hed — jeg beder om formandens tilladelse til at citere —

„Kløften mellem rige og fattige folk må fjernes, og de undertrykte og afhængige folk må overalt i verden sikres ret til at bestemme deres egen tilværelse gennem fri tilkendegivelse af deres vilje. Ved samarbejde med alle andre folk og

gennem aktiv bistand til udviklingslandene skal det danske folk yde sin medvirken til sikring af verdensfreden og fremme af social retfærdighed.“

Der kan gives mange grunde til at gå ind i en stærkt udvidet bistand til udviklingslandene. Der kan bl. a. henvises til den direkte forpligtelse, Danmark ved sin tiltræden af FN-pagten har påtaget sig til at virke for, som det hedder i artikel 55, som jeg beder om tilladelse til at citere nogle ord fra:

„Forbedring af levevilkårene, fuld beskæftigelse samt fremskridt og udvikling med hensyn til økonomiske og sociale forhold.“

Den helt afgørende grund må imidlertid være, at det vil være absolut umuligt at sikre en fredelig og stabil udvikling i en verden, hvor goderne fordeles mere og mere skævt.

Derfor er det også rigtigt, som fremhævet af den højtærede udenrigsminister i fremsættelsestalen, at en

„forstående og fremsynet tilrettelæggelse af forholdet til udviklingslandene vil måske blive denne og de kommende generationers største udenrigspolitiske problem“,

og at Danmark gennem sin deltagelse i dette arbejde vil kunne bidrage til en varig sikring af verdensfreden. Når hele dette spørgsmål efter den anden verdenskrig har fået så stærk en aktualitet, må det først og fremmest ses på baggrund af, at den tekniske udvikling i de vestlige lande har bevirket, at forskellen i levestandard mellem disse lande og udviklingslandene stadig bliver større. Medens velstanden stadig øges i vore lande, har det hidtil ikke været muligt at bryde den fattigdommens onde cirkel, der kendetegner tilstandene i mange af de lande, der nu træder frem som nye, frigjorte stater. Hertil kommer, at verden i den forstand er blevet mindre, at vi ved så meget mere om hinanden, end det tidligere var tilfældet. Befolkningerne i udviklingslandene har set, at sult og nød kan bekæmpes, har set, at frihed og tryghed kan sikres, og har sat sig som politisk mål, som de med utålmodighed arbejder henimod, at bedre deres kår. Det var en ram-mende titel, H. C. Hansen gav sin rejse-